

Gražią vasaros dieną Anykščiuose robotas Antanas šnekučiavosi su savo drauge Ana. Besikalbėdami apie visus patirtus nuotykius, draugai nusprendė eiti Anykščių miškan pagrybauti. Susitiksią prie Lajų tako. Kai atėjo susitikimo laikas, Lajų takas skendėjo rūke. Tomas ir Ana nuobodžiai kalbėjosi, kol netikėtai išgirdo keistus garsus. Ana panoro grįžti namo, nes tas dundėjimas mergaitę gąsdino. Robotukas draugę nuramino.

Staiga kažkas labai greitai pralėkė pro šalį. Anai pasidarė dar neramiau, ji paėjo tolėliau ir pamatė kažką šlamant krūmuose. Susiradusi ilgą medžio šaką mergaitė ją dūrė į krūmus, iš jų vorele išžingsniavo mažyčiai ginkluoti padarėliai- nykštukai.

-Sveiki. Leiskite jus apžiūrėti. Norime sužinoti, ar esate geri, - pasakė žaliabatis nykštukas.

Dešimtys mažų žmogučių pasiėmė keistus prietaisus ir jais įdėmiai ėmė apžiūrinėti pasimetusią Aną ir susidomėjusį robotuką.

-Jūs esate geri. Broliai nykštukai, slėpkite ginklus.

Nykštukai paslėpė ginklus ir vėl patogiai įsitaisė savo krūmuose.

Ana ir Tomas žengė jau tamsaus miško takeliai, kol pamatė keistai žybsinčias švieses. Jau ėmė įsivaizduoti, kad tai blykčioja pabaisų akys, kol prieš save išvydo taikiai nusiteikusius jonvabalius.

-Vaikai, gal pasiklydote?- paklausė jonvabalių Vyriausiasis.

-Taip, ar mums padėsi rasti kelią namo?- maloniai pasiteiravo Ana.

-Tada bėkit paskui mus, nes iš miško glūdumos atšliaužia Siaubas.

-Siaubas? Koks dar Siaubas?

-Taip, paskubėkite, laiko liko nedaug iki pabaisos pasirodymo.

Kada jonvabaliai šviesdami savo nuostabiais žiburėliais išvedė pasiklydusius vaikus iš miško tankumos, vaikai pasuko Lajų tako link. Vaikams pasidarė labai šalta. Ana staiga pajuto blogio kvapą. Blogis, kurį visi vadino Velniu, toks raudonas, su ilga uodega ir smailiais ragais, tyliai kažką pakuždėjo. Anai į ausį. Ana norėjo sušukti, tačiau baimė tarsi surakino jos balsą. Mergaitės vidinį klyksmą išgirdo gėrio įsikūnijimas, vardu Neila. Atskrido drugelio pavidalu ir mergaitė su robotuku išvydo prieš save pačią gražiausią fėją. Velnias vos neužsringo iš įniršio.

-Kaip drįsti trukdyti man daryti juodus darbus?- užbaubė blogio įsikūnijimas Velnias.

-Labai atsiprašau, tačiau turiu tau staigmeną, - atsiliepė fėja.

-Įdomu, kokia tai bus staigmena...-susimąstė Velnias.

-Užsimerk ir lauk, -tarė fėja.

Neila kažką sumurmėjo panosėje ir nuvedė blogį šalin. Vaikai viską matė. Stovėjo išsižioję ir stebėjosi stebuklų galia. Tuoju fėjai ir vaikams prieš akis išdygo Vorutos pilis. Neila pastūmė Velnią ir įvedė jį pro didžiulius pilies vartus.

-Eik dešimt žingsnių tiesiai, vėliau pasisuk į kairę ir vėl eik tiesiai, - tokius fėjos žodžius išgirdo Velnias.

-Iki, ten turbūt ir rasiu staigmeną, - pasakė užsimerkęs Velnias.

Fėja Neila užrakino geležinių vartų spyną, o raktą įmetė į šulinį, kuris buvo netoli pilies.

Ana su Tomu nuoširdžiai padėkojo Neilai už išgelbėjimą. Netrukus jų ausi pasiekė keisti garsai. Tai blogis Velnias, supratęs esąs apgautas, klykė, šaukė, keikė fėją ir vaikus. Visi anykštėnai tą naktį negalėjo užmigti.

Vaikai ėmė kurti planą, kaip iš gražiosios Vorutos pilies iškrapštys Velnią. Bet apie tai jau kitoje pasakoje...

Vakarė Skirmantaitė

6a klasė

Radviliškio Gražinos pagrindinė mokykla, mokytoja **Aušra Mackevičienė**